

дѣтето да я гони; скриль се отъ него; побѣгналъ и си дошелъ, а него оставилъ у гората!

Като си идѣлъ, жена му го чакала на вратника и, като го посрѣщнала попитала го, какво е свършилъ. Той ѝ разказалъ всичко. Сега тя се зарадвала много, че се отървала отъ завареничето си, и че всичката стока на мъжа ѝ щѣла да остане на нейното дѣте.

III.

Момиченцето, като стигнало питката, взело я, върнало се да иде при баща си, ала не го намѣрило! То взело да го вика; викало, плакало, най-послѣ тръгнало да го търси изъ гората. То ходило цѣль день изъ гората и плакало, а деньтъ прѣминалъ. Наближило врѣме да засѣда слънце; то се уморило, изподрало изъ гората и, най-послѣ, излѣзло на една полянка, седнало подъ едно дърво и взело да оплаква умрѣлата си майка.

Като плакало, задрѣмало и, като се събудило, видѣло прѣдъ себе си една висока, едра стара баба съ бѣла коса.

„Защо плачешъ, мойто момиченце?“ продумала му бабата. Момиченцето ѝ разказало всичко, отъ игла до конецъ, що се случило съ него. Тогава бабата го взела за ржка, умирила го, похвалила го, повела го за ржката, прѣвела го прѣзъ гората и го завела въ колибата си.

Колибата на бабата била всрѣдъ гората, край една рѣка. Прѣдъ колибата имало едно голѣмо, клонесто, сѣнчесто дърво. Като мръкнало, бабата го нагостила и си легнали да спятъ.

IV.

На сутриньта момиченцето станало рано, омило се, подлѣло въ колибата и около и примело;